

Не е текнуване нѣкакво, а цѣла приятна мечта ни водѣше, да почетемъ годишнината на поета-войвода въ родния неговъ Алтънъ Калоферъ—въ това гнѣздо на ерархично мракобѣсие и чорбаджийство, което все пакъ даде на България единъ ураганъ отъ чувства, свободомислие, величие!

Призори на 17 Май — денътъ, въ който Ботевъ е завладѣлъ „Радецки“ и фантастично прѣхвърлилъ момцитѣ си на родната земя — ние напустнахме Казанлъкъ. Бѣше омаенъ майски день. Балканътъ спѣше синъ; небето се ведрѣше високо, модро; чиста бѣ зората, чиста като кристалнитѣ капки роса по руменитѣ рози на разцвѣтѣлитѣ просторни гюлеви градини. Въ най-волнитѣ свои школнишки мечти азъ не съмъ могълъ да си прѣдставя Тундженската долина тѣй хубава, както бѣше тя прѣзъ тази заранъ; дивенъ губеръ отъ румѣни, пембѣни и бѣли трандафили се растилаше на вредъ! Благовонниятъ цвѣтъ бѣше въ най-буйния си цвѣтежъ: кършнитѣ клончета съ зеленитѣ сърдцевидни листца се губѣха като кадифена подложка подъ гжстата мрѣжа отъ многолиститѣ цвѣнали, полураскрити или напѣпѣли цвѣтове. А тия бѣха оросени съ измамливо свѣтли диамантни капчици! . . . И надъ всичко туй се люлѣеше чуденъ зефиръ, който пълни съ упоенъ ароматъ цѣлата ви снага! И въ всичко туй се кършаха милиони гласовце на птички, които ту млѣкваха, побѣдени отъ царствената мелодия на славеитѣ, ту пѣкъ запърѣха криле, завиеха се надъ градинитѣ и чупѣха язичета,—сърдѣха се сѣкашъ на пѣстрополи съпернички — тънкоснагитѣ и чернооки, румѣнитѣ и засмѣни берачки на розитѣ—сами рози!